

[Boeck-Hansen.]

absolut, i hvert Tilfælde skulde man altsaa gøre Fyldest for Lønnen i saa vid en Udstrækning som muligt. Men der var jo det ved det, at naar man skulde gøre Fyldest inden for den normale Arbejdstid af 48 Timer om Ugen, saa var det jo ikke altid let at naa de tabte Timer; ligeledes er der om Vinteren af naturlige Aarsager bogstaveligt ikke mere end 42 Timer om Ugen, saa om Vinteren vilde det i hvert Tilfælde blive meget vanskeligt. Vi har derfor ikke kunnet se med større Tiltro paa denne Mulighed for Indvinding af de tabte Timer. Vi vilde foretrække, at man lønede dette Arbejde som alt andet Arbejde, ved at gennemføre en Timeløn, og saa samtidig give Arbejderne noget mere, saaledes at de selv løb Risikoen — men altsaa ogsaa fik en Risiko-præmie — for det Tilfælde, at Vejret blev daarligt, saa det var umuligt at arbejde, eller der eventuelt indtraadte Sygdom el. lign.

Vi har altid understreget, at Arbejdet er sin Løn værd, men Arbejdet maa ogsaa være Lønnen værd, og saadan ser vi paa dette under normale Forhold. Men her er der jo Tale om noget, der ikke kan siges at være helt normalt, idet langt de fleste af de Arbejdere, der skulde i Arbejde i Henhold til denne Lov, ikke kan siges at være fuldt arbejdsvante; paa Grund af Tidernes Ugunst er de kommet i store økonomiske Vanskeligheder, de økonomiske Reserver, de eventuelt har haft, er sikkert opbrugt, deres Kredit er maaske ogsaa opbrugt, ja, det er maaske endog gaaet saa vidt, at de har været nødt til at pantsætte nogle af deres Ejendele; vi kan saaledes meget godt forstaa, at det er yderst vanskeligt for saadanne Folk at løbe en økonomisk Risiko. Derfor mener vi ogsaa, det er rigtigt, at deres Ugeförtjeneste ikke maa svinge alt for stærkt, og derfor er det efter vor Opfattelse forkert, at de skulde have fuld tariffmæssig Løn i den ene Uge, medens deres Løn maaske i den næste, hvor det faldt ind med daarligt Vejr eller andre Aarsager spillede ind, svandt saa stærkt ind, at de straks maatte føle, at nu var de paa bar Bund igen.

Derfor har vi været med til at stille dette Ændringsforslag, der altsaa gaar ud paa, at Timelønnen ligger noget under Tariflønnen, naar de faar Lov til at arbejde i de 40 Timer om Ugen, men Ugeförtjeningen skal falde ganske langsomt paa den Maade, at de faar nogen Erstatning for de tabte Arbejdstimer, en Erstatning paa 50 Øre pr. Time, ikke alene for de

Timer, der eventuelt kommer til at ligge under 40, men ogsaa en Erstatning for, at de ikke faar Arbejde i 48 Timer. Og denne Erstatning ligger jo højere end de 50 Øre pr. Time, naar vi tænker paa Købstæderne og København. De faar altsaa i Virkeligheden noget mere efter Ændringsforslaget, end de vilde have faaet efter det oprindelige Forslag, og i Realiteten betyder det, at selv om deres Arbejdstid bliver beskaaret saaledes, at de kommer ned paa ca. 35 Timer om Ugen, saa vil de faa en lige saa stor Ugeförtjeneste, som man havde tænkt sig at de skulde have i fast Ugeløn. Gaar de yderligere ned til 32 Timer, vil for øvrigt deres Timeløn — hvis alt indregnes i disse 32 Timer — i Virkeligheden være tariffmæssig, saaledes at disse Arbejdere, naar man sammenligner deres Forudsætninger med andre Arbejdes, som jo maa betale nogle ret store Kontingenter, i Virkeligheden bliver ligestillet med disse med Hensyn til Løn. Gaar Arbejdstiden yderligere ned, ja, saa er det klart, saa kan man slet ikke tale om Timelønninger mere, idet de tabte Arbejdstimer da bliver i for stor Overvægt.

Under almindelige Forhold vilde man synes, at en saadan Form for Afønning ikke vilde være heldig, men naar man tænker paa, at disse Mennesker er kommet ud i saadanne økonomiske Vanskeligheder, at man maa søge at bringe nogen Ligevægt i deres Økonomi, saa mener vi, at denne Form er god med Hensyn til at komme bort fra Understøttelse. For det er jo alle disse Understøttelser, vi først og fremmest maa stræbe efter at komme bort fra, vi maa sætte alle Kræfter ind paa saa vidt muligt at undgaa alle disse offentlige Understøttelser. Det har i lang Tid været vort Samfunds svage Side, at vi var kommet saa langt ud paa dette Punkt, og vi mener, at dette er en Maade at komme bort derfra. Derfor er der heller ingen Vej uden om, at disse Folk, som altsaa har været langvarigt arbejdsløse, skal tage Arbejde efter denne Lov; naar der gives en Lejlighed dertil, skal de paatage sig et saadant Arbejde, hvis de ikke vil risikere at komme til at leve under Fattighjælp, med de deraf følgende ubehagelige Konsekvenser.

Andre Arbejdere kan naturligvis ogsaa tage Arbejde efter denne Lov, og skulde det blive saaledes, at man yder dem et Tillæg, saadan at de kommer op paa tariffmæssige Lønninger, saa har disse Folk, som altsaa ikke har været arbejdsløse saa længe, i Virkeligheden ogsaa en Pligt til at paatage sig dette Arbejde.